

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 5
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 25

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :

“ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ”

ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἰουνίου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ἔδρας καὶ ὑπεύθυνος

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Συμπληρουμένου διὰ τοῦ παρόντος φύλλου τοῦ Α' ἑξαμήνου, ἡ «Δικαιοσύνη» διακόπτει τὴν ἐκδοσὶν τῆς κατὰ τοὺς δύο θερινοὺς μῆνας τῶν δικαστικῶν διακοπῶν.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 Ἰουνίου

Διὰ τοῦ φύλλου τῆς σήμερον συμπληροῦνται ἕξ μῆνες ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Δικαιοσύνης». Κατὰ πόσον ἢ ὁμάς τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ πολυλαπλῆν συνδρομὴν τῆς ὁποίας ὀφείλεται ἡ ζωὴ τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἐπέτυχεν ἐκεῖνο ὅπερ ἐπεδίωκεν, οὔτε ἡμεῖς εἴμεθα οἱ κεκλημένοι νὰ ὑποστηρίξωμεν, οὔτε καὶ τὸ μεσολαβήσαν χρονικὸν διάστημα δύναται νὰ θεωρηθῆ ἑπαρκὲς ὅπως κριθῆ ἢ δρασὶς ἐνὸς ὄργανου μὲ προορισμὸν τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου ἐπηγγέλθη ἡ ἐφημερίς ἡμῶν. Παρὰ τὸ γεγονός ὅμως τοῦτο, καθ' ὃ ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῆς «Δικαιοσύνης» οὐδεὶς ἀνέμενε, καὶ δὴ ἐντὸς διαστήματος χρονικοῦ τόσον συντόμου, τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς θετικῶς ἐπὶ τῶν τῆς δικαιοσύνης, μετ' ὑπερφηφανείας δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν, ὅτι ἀρνητικῶς ἐτηρήθη ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀνεγράψαμεν ὡς μίαν τῶν πρωτίστων τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν ἐπαγγελιῶν. Ἐνθυμούμεθα, ὅτι αἴα τῇ κυκλοφορίᾳ τοῦ πρώτου φύλλου, περίφορος ὁ σεβαστὸς τοῦ Ἐμπορικοῦ δικαίου ἐν τῇ Ἐθνικῇ Πανεπιστημικῇ καθηγητῆς κ. Νικόλ. Δαμασκηνός, ἐξώρριζε δι' ἐπιστολῆς του, δημοσιευθείσης τότε ἀπὸ τῶν αὐτῶν στηλῶν, τοὺς ἀγνώστους αὐτῷ τότε συντάκτας, μόνον ἔμβλημα τῆς ἐφημερίδος αὐτῶν νὰ ἔχωσι τὴν ἀμεροληψίαν καὶ παρετήρει λίαν εὐστόχως, ὅτι «τοιαύτη ἐφημερίς ἀπαιτεῖ μεγίστην προσοχήν, ἵνα μὴ παρεκκλίνῃ εἰς ὑποστήριξιν ἀτομικῶν συμφερόντων καὶ ἐκδικήσεων ἐκ μέρους τῶν ἡττωμένων διαδίκων».

Ἄν ἄλλο τι ἐντὸς τοῦ ἑξαμήνου τῆς ζωῆς αὐτῆς δὲν ἐπέτυχεν ἡ ἐφημερίς ἡμῶν, δύναται ὅμως μετὰ παρηγορίας νὰ καυχῆθῃ, ὅτι ἐτήρησε μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας τὰς παραινέσεις ταύτας τοῦ γηραιοῦ Καθηγητοῦ καὶ ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῆς δίνης τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων συμφερόντων, ταχθεῖσα ἴσως ὑπὲρ τοῦτο ἢ ἐκεῖνου, ὁδηγὸν εἶχεν οὐχὶ τὸ ὀπισθεν τῶν γεγονότων κρυπτόμενον ἀτομικὸν συμφέρον, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν, αὐτοτελῆ, τὴν ἀνεξάρτητον πρὸς τὰ συμφέροντα κρίσιν. Ἐνδεχόμενον ἐν τῇ κρίσει τῆς ταύτης νὰ ἐσφάλλετο, βέβαιον ὅμως ὅτι οὔτε ἡ ἰδιοτέλεια τὴν ἤγαγεν εἰς προσωποληψίαν οὔτε ἄλλοι ὑπῆρξαν οἱ συντελεστικὰ τῆς πορείας, ἣν ἐπηγγέλθη καὶ ἐχάραξεν.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν ἐσημείωσε νέαν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, περίοδον. Κοινῶς ὠμολογημένον εἶνε ὅτι κατὰ τὰ τελευταία ἰδίως ἐτη πᾶσα ἐπὶ τῶν καθαρῶς ἐπιστημονικῶν ἢ τῆς ἐφηρμοσμένης νομικῆς θεμάτων συζήτησις ἐξέλιπεν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν προβάλλουσιν, ἀραιὰ πάντοτε, ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν εὐαριθμῶν νομολογικῶν περιοδικῶν, τὰ αὐτὰ γνωστὰ ὀνόματα, ἀνακινούντα θέματα τῆς νεκρᾶς κατὰ τὸ πλεῖστον νομικῆς, κατὰ μέθοδον τοιαύτην, ἣς ἡ ἐπικρατήσις εἶνε ἡ μόνη ἀφορμὴ τῆς παρατηρουμένης τὴν σήμερον τελείας ἐπιστημονικῆς νάρκης. Τὴν εὐδίαν ταύτην καὶ τὴν μέχρις ἀποναρνώσεως γαλήνην ἐτάραξεν ἀπὸ τὰς πρώτας τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς ἡμέρας ἡ «Δικαιοσύνη». Αἱ στηλαὶ αὐτῆς, χωρὶς νὰ κηρυχθῶσι Κέρκυρα ἑλευθέρα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀξιώσεως νὰ μελανωθῶσι μὲ τὰς τετριμμένας σοφίας τῶν Φακίρων τῆς Ἑλληνικῆς νομικῆς ἐπιστήμης, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς μετεβλήθησαν εἰς ἑδάφος θεμάτων ζωτικῶν, ἀφ' ἑτέρου συνεκάλεσαν ἐν τῇ ποικίλῃ ταύτῃ συζητήσῃ ὀνόματα νέα καὶ ἐγένοντο ἀφορμὴ ὅπως ἀναπτυχθῆ ἐν κύκλῳ εὐρυτέρῳ ἀμιλλὰ τις περὶ τὸ γράφειν ἱκανῆ καθ' ἡμᾶς νὰ ἐκτυλιχθῆ σὺν τῷ χρόνῳ εἰς ἀληθῆ ἐπιστημονικὴν κίνησιν. Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους, μετὰ πεποιθήσεως δυνάμεθα νὰ καυχῆθῶμεν, ὅτι ἡ διὰ τοῦ σημερινοῦ φύλλου λήγουσα πρώτη περίοδος τῆς «Δικαιοσύνης» δὲν διέφευσε τὰς προσδοκίας ἐκεῖνων, οἵτινες ἔσχον τὴν πρωτοβουλίαν πρὸς ἴδρυσιν αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων, οἵτινες μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ ἐχαιρέτισαν τὴν ἐμφανισίν τῆς.

ΕΝΩΤΙΣΘΩΜΕΝΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἡ ἐν τῇ ἰταλικῇ Βουλῇ τῆς 25 Μαγτίου 1903 ἀγόρευσις τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ G. Zanardelli

Κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικηγόρου κ. Ἀριστ. Λαγκαλάκη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνώπιον τούτου δύναται τις πράγματι νὰ προσκομίσῃ σήμερον ἕνα μέσα ἀποδείξεως νέας ἐνστάσεις καὶ νέους ἰσχυρισμοὺς ἐν ἀτελεστάτῳ εὐρύτητι, εἰς τρόπον ὅστε δυνατόν νὰ ἀρχίσῃ κατὰ τὴν δίοδον ἐτέρα διάφορος δίκη δίδουσα ἐκ διαφόρων λόγων δικαίωμα πρὸς ἐκ νέου ἀναίρεσιν. Τούτωντιν, διὰ τοῦ νέου συστήματος, ἐνώπιον τοῦ ἀναθεωρητικοῦ, ὅπως προηγουμένως κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ἡ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, γενομένη τοσοῦτον διαδοχικῶς, ὀφείλει νὰ μείνῃ ἀμετάβλητος, δὲν εἶνε δὲ δεκτικὰ νέα ἐνστάσεις, νέοι ἰσχυρισμοὶ καὶ νέα μέσα ἀποδείξεως.

Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ συμβιβαστοῦ.

Τὸ ἡμέτερον νομοσχέδιον περιορίζει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ συμβιβαστοῦ, καὶ

ἐν τούτῳ δὲν πράττει ἄλλο τι ἢ νὰ ἐμφανίσῃ φρονίμως ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον διακασταὶ καὶ νομομαθεῖς διάσῃμοι εἶχον ἐπικαλεσθῆ καὶ τὸ ὅποσον συχνότατα ἠκούσθη ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ τῆς δικαστικῆς στατιστικῆς. Εἰσηγηταὶ ἐπιμελεστατοί, ὡς π.χ., ὁ πολὺκλαυστός βουλευτῆς Rinaldi, κατὰ τινὰ ἐκθεσίν του περὶ τοῦ ἀξιοθρηνητοῦ τρόπου εἰς ὃν ὡς ἔλεγε, περιέπιπτεν ἡ νομολογία ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῶν συμβιβαστῶν δὲν εὕρισκεν ἄλλο φάρμακον πρὸ ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ὁμοίως ἐπροτάθη κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν, τὸ ὅποσον ὅμως, κατ' ἐμὲ, δὲν θὰ ἦτο φάρμακον ἀλλὰ νέον δεινόν, τὸ φάρμακον τοῦτέστι τῆς καταργήσεως τοῦ ἀμίσθου τῆς θέσεως τοῦ συμβιβαστοῦ καὶ τῆς καθιερώσεως δι' αὐτὴν μισθοῦ, μισθοῦ, ὅστις θὰ καθίστα μὲν τὴν θέσιν ταύτην ὀρεκτικωτέραν οὐχὶ ὅμως καὶ ἀνωτέραν ἢ ἀμεροληπτοτέραν.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ἤδη πρὸ εἰκοσαετίας, ἦτο τῷ 1882, ὑπουργὸς ὢν τῆς Δικαιοσύνης, ἐν τῇ στατιστικῇ ἐθέσει, ἣν ἔγραψα, εἶχον ἐκφρασθῆ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ὁ συμβιβαστής, ἀναποκρινόμενος κάλλιον εἰς τε τὸ ὄνομα του καὶ τὸν ἱερόν προορισμὸν του, συνεδίκαζε μᾶλλον ἢ ἐξεδίκαζεν, ἀφοῦ πρὸ ἡμῶν, κατὰ τινὰ ἐποχὴν, ὁ θεσμὸς οὗτος τῶν λαϊκῶν δικαστῶν τοιαύτην εἶχε ἀληθῆ φύσιν.

*

Διὰ τοῦ κεφαλαίου τούτου συμπληροῦνται κατὰ τὸ μέγιστον αὐτῆς μέρος ἡ ἀγόρευσις τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ πολιτευτοῦ καὶ ἐξαντλοῦνται τὰ ζητήματα ἐκεῖνα ἅτινα καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν ἐτῶν ἔδει σοφικώτερον νὰ ἀπηχοῦλον. Τὰ ἐπόμενα μικρὰ τῆς αὐτῆς ἀγορεύσεως μέρη κρίνομεν περιττὸν νὰ παραθέσωμεν, ὡς μὴ σχετιζόμενα ποσῶς μετὰ τὴν ἡμέτεραν νομοθεσίαν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ αἰσθανόμεθα καὶ πάλιν τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐχὴν ὅπως τὸ ζήτημα τῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν μονομελῶν δικαστηρίων γίνῃ ἀντικείμενον συντονωτέρας μελέτης τῶν ὑπὸ οὐρανὸν ἰδιόσητα δυνάμενων νὰ συντελέσωσιν εἰς ἐπικρατήσιν ἰδεῶν τόσον πρακτικῶν, ὡς πρὸς ἐπίμετρον τείνουσι νὰ ἀσπασθῶσιν αἱ νομοθεσίαι τῶν περισσοτέρων Κρατῶν.

Ἡ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΟΥ ΑΝΔΡ. ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑ

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ ὑπόθεσις αὕτη εὐρίσκειται εἰς τὸ τέρμα τῆς, καθότι ὁ Ἐφέτης κ. Γαμπακόπουλος, εἰς ὃν, κωλυομένου τοῦ κ. Προέδρου τῶν Ἐφετῶν, ἀνακριτοῦ κατὰ νόμον, εἶχεν ἀνατεθῆ ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῶν Ἐφετῶν ἡ ἀνάκρισις, ἐπεράτωσεν ἀπὸ πολλοῦ ταύτην, τὸ δὲ παρελθὸν Σάββατον κατετέθη παρὰ τῷ κ. Προέδρῳ ὀλόκληρος ἡ ὀγκωδιστάτη δικογραφία μετὰ τῆς προτάσεως τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Καρατζᾶ.

Μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφομεν τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν, συνελθὸν ἐπανειλημμένως, καὶ χθὲς ἔτι, δὲν ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ ἐξέτασις μαρτύρων καὶ ἡ λήψις τοῦ ὄρκου τοῦ διαδίκου ἐνώπιον Προξενικῶν Ἀρχῶν ἐν χώραις μὴ Χριστιανικαῖς, ἐξ ἀφορμῆς τῶν γραφέντων ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Λιβαδά.

Ὁ κ. Λιβαδάς (ἐν Οἰκονομίδου § 172 σημ. 4) παραδέχεται, ὅτι δύναται κατὰ τὸν νόμον νὰ διεξαχθῆ ἐγκύρως ἀποδείξεις, καὶ ἰδίως νὰ ἐξετασθῶσι μάρτυρες καὶ νὰ δοθῆ ὑπὸ τοῦ διαδίκου ὁ εἰς αὐτὸν ἐπιβληθεὶς ὄρκος ἐν Χριστιανικαῖς χώραις τῆς ἀλλοδαπῆς ἐνώπιον τῶν κατὰ τὸν Ἑλληνικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν, καίπερ μὴ ἐχόντων δικαιοδοσίαν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 124 τοῦ Προξενικοῦ νόμου, καθ' ὃ αἱ Προξενικαὶ Ἀρχαὶ (ἐν γένει) ἐνεργοῦσι πᾶσαν αἴτησιν ἢ παραγγελίαν τῶν ἐν Ἑλλάδι δικαστηρίων, καθόσον ἐπιτρέπεται τοῦτο ὑπὸ τῶν συνθηκῶν, τῶν ἐθίμων ἢ τοῦ ἐγγωρίου νόμου, καὶ ἀπορεῖ μάλιστα πῶς ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ μου § 60 σημ. 7 ἰσχυρίσθην, ὅτι μόνον διὰ συναινῶσιν οἱ διάδικοι δύναται οἱ εἰρημένοι πρόξενοι νὰ ἐξετάσωσι μάρτυρας ἢ δεχθῶσιν ὄρκον καὶ ἐν γένει νὰ διεξαγάγωσιν ἀποδείξεις, ἐνῶ εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 124.

Ἡ ἀπορία τοῦ φίλου συναδέλφου, ὡς μοι ἐπιτραπῆ νὰ τῷ εἴπω, εἶναι πάντῃ ἔωλος διότι ἐκτὸς τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ τούτου, ἣν εἶχον βεβαίως πρὸ ὀφθαλμῶν, ὑπάρχει καὶ ἡ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἀρθροῦ 125, καθ' ἣν, οἱ γενικοὶ Πρόξενοι, Πρόξενοι καὶ Ὑποπρόξενοι δύνανται, τῇ συναινέσει τῶν διαδίκων, νὰ διεξάγωσιν ἀποδείξεις, καὶ νὰ δέχονται ὀροδοσίας, ἀφοῦ δὲ ἡ μὲν διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 124 εἶνε γενικὴ περὶ πάσης παραγγελίας, ἡ δὲ τοῦ ἀρθροῦ 125 ἀμέσως ἐπομένη εἰδικὴ περὶ ἀποδείξεως καὶ ὄρκου, βεβαίως αὕτη θέματα ἢ ληπτέα ὑπ' ὄψιν πρὸς ῥύθμισιν τοῦ θεματοῦ ἡμῶν καὶ προφανῶς, ὡς καὶ ἡ νομολογία νομίζω δέχεται, ἀνευ δηλώσεως συναινέσεως ὑπὸ τῶν διαδίκων, οὔτε μάρτυρες νὰ ἐξετασθῶσιν, οὔτε ὄρκον διαδίκου νὰ δεχθῶσιν δύναται αἱ ἐν Χριστιανικαῖς χώραις προξενικαὶ ἡμῶν ἀρχαὶ κατ' ἀκολουθίαν ἴσως ἤθελεν εἶμαι δεδικοιολογημένος ἐὰν ἐξέφραζον τὴν ἀπορίαν πῶς ὁ κ. Λιβαδάς, ἔχων βεβαίως πρὸ ὀφθαλμῶν σὺν τῷ ἀρθρῷ 124 καὶ τῷ 125, ἀπεφήνατοτὸ ἀντίθετον, δεχόμενος ὅτι αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ ἐν Χριστιανικαῖς χώραις δικαιοῦνται, ἀνεξαρτήτως τῆς συναινέσεως τῶν διαδίκων, νὰ ἐξετάζωσι μάρτυρας καὶ δέχωνται ὄρκους οὔτε χρησιμεύουσιν αἱ τῶν ἀλλοδαπῶν νόμων διατάξεις καὶ τῶν συγγραφέων αἱ γνώμαι, ὡς ἀναφέρει ὁ κ. Λιβαδάς, ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ νόμος ἡμῶν εἶναι ὀρθρὸς, ἀπαιτῶν μάλιστα συναινέσιν τῶν διαζομένων ὅχι ἀπλῶς ἔλλειψιν ἀντιρρήσεως, ὡστε καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων καὶ ἡ δόσις τοῦ ὄρκου δέον νὰ γίνῃ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἐπιτοπίου ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου παρακαλουμένου πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς ὑποθέσεως περὶ τῆς διαδικασίας ταύτης. Ἴδὲ § 60 σημ. 7 καὶ § 10 σημ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας μου. Wach Handbuch, 19 καὶ 45 L. Sauf. Comment., 363 Chauveau, 988 ter. Planck Lehrb. 27 Endem. Civilpr., 14, 46 Weiss. D. Intern. privé 953, Laurant. D. Intern. privé VIII 58 καὶ ἐπ.

Κηφισσία, 22 Ἰουνίου 1906

Σπ. Σ. Εὐκλείδης

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΑ ΥΠΟΒΛΗΘΕΝΤΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ

Αοεζαρκήτως προς τὸ ζήτημα ἂν ἐν τῇ παρούσῃ τῆς Βουλῆς Συνόδῳ εἶνε ἢ οὐ πιθανόν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς νόμον τὰ ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ὑποβληθέντα νομοσχέδια, τὸ γεγονός μόνον τῆς ὑποβολῆς τούτων μαρτυρεῖ ὅτι ὠρίμασε πλέον ἢ ἰδέα τῆς μεταβολῆς οὐκ ὀλίγων διατάξεων, ἐν τῇ Πολιτικῇ δικονομίᾳ ἰδίως, εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν ὁποίων ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ σημερινὴ ἀφόρητος ἄνευ ὑπερβολῆς κατάστασις.

Καί τοι τὰ νομοσχέδια ταῦτα, ἅτινα ὑπεβλήθησαν κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα, δὲν ἐξετυπώθησαν εἰσέτι, ἐν τούτοις, ἂν αἱ πληροφορίες ἡμῶν εἶνε ἀκριβεῖς, ἐπιφέρουσι τὰς ἐξῆς ἐπὶ τῶν κάτωθι ἄρθρων τῆς Πολιτ. Δικονομίας μεταβολάς.

Τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς ἐνεκᾶ ἀναρμοδιότητος τοῦ ἄρθρ. 25 καταργεῖται, τὸ δὲ δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀναρμοδίως εἶτε καθ' ὕλην εἶτε λόγῳ κατοικίας εἰσάγεται ἡ ἀγωγή, δὲν ἀπορρίπτει ταύτην, ἀλλ' ὑποδεικνύει τὸ ἀρμόδιον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἰσάγεται διὰ κλήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου διαδίκου.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 81 καταργεῖται ἡ πρώτη, δι' ἧς παρέχεται ἡ λόγῳ καυχῆσεως πρόκλησις εἰς ἀγωγήν.

Τροποποιῦνται αἱ διατάξεις τῶν ἐδ. 8 καὶ 9 τοῦ ἄρθρ. 145, ὀρίζεται δὲ ὅτι ἡ κοινοποίησις παντὸς δικηγόρου πρὸς ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας ἐνεργεῖται ἀπ' εὐθείας καὶ ὅταν ἀκόμη οὗτοι δὲν διατελῶσιν ἐν ἀδείᾳ.

Εἰς τὸ ἄρθρ. 146 προστίθεται ἡ διάταξις, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς δὲν εἶνε ὑπόχρεως νὰ καταστήσῃ ἀντικείμενον ἀποδείξεως πᾶσαν ἐνστάσιν περὶ τοῦ ἀκύρου τυγόν τῆς ἐπιδόσεως τοῦ δικηγόρου, ἀλλὰ δικαιούται, ἐὰν πεισθῇ ὅτι ὁ προτείνων ταύτην διάδικος δὲν ὑπέστη οὐσιαστικὴν ἐκ τούτου ζημίαν, νὰ ἀπορρίψῃ ταύτην ἀμέσως.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρ. 181 εἰσάγεται ἡ καινοτομία καθ' ἣν κατ' ἀρχὴν μὲν ἀποκλείεται ἡ ἔφεσις κατὰ ἀποφάσεων μὴ ὀριστικῶν, ἐὰν ὅμως κοινοποιηθῇ τοιαύτη, στερεῖται τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἀνασταλτικοῦ καὶ μεταβιβαστικοῦ, ἤτοι προχωρεῖ ἡ ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἐκρεμῆς δίκη ὡσανεὶ νὰ μὴ ἐγένετο ἔφεσις.

Τροποποιεῖται, προκειμένου περὶ μεταφράσεως ἐγγράφων, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 192 καθ' ἣν τὸ δικαστήριον ἐδικαιοῦτο νὰ διορίσῃ ἓνα πραγματογνώμονα μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἦσαν σύμφωνοι οἱ διάδικοι, παρέχεται

δὲ τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἐν περιπτώσει ἀσυμφωνίας τῶν διαδίκων. Ὅπερ ὅμως τὸ σπουδαιότερον, ἐὰν τὸ εἰς ζήτην γλῶσσαν ἐγγράφον εἶνε συναλλαγματικὴ ἢ γραμματίων εἰς διαταγήν, δικαιούται ὁ δικαστὴς νὰ λάβῃ τοῦτο ὑπ' ὄψιν ὡς ὑποβάλλεται εἰς ζήτην γλῶσσαν, μὴ ὦν ὑπόχρεως, ὡς μέχρι τοῦδε, νὰ διατάξῃ τὴν ὑπὸ πραγματογνωμόνων μετάφρασιν. Τὴν σημασίαν τῆς καινοτομίας ταύτης, ἣν εἰς προηγούμενον φύλλον εἴχομεν ὑποδείξει καὶ ἡμεῖς, κατανοεῖ πᾶς τις, διότι ὁλόκληρον ἄνευ ὑπερβολῆς τὸ μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπόριον καὶ αἱ μετὰ τῆς ἀλλοδαπῆς διὰ συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων συναλλαγᾶν προσέκοπτον πρὸ τοῦ σκοπέλου τούτου τοῦ ἀνυπερβλήτου τῆς μεταφράσεως, δι' ἣν οὐ μόνον χρηματικὰ ποσὰ ἀνυπολόγιστα εἰς ἀμοιβὴν πραγματογνωμόνων καὶ Εἰσηγητῶν ἐδαπανῶντο, ἀλλὰ καὶ χρόνος μέγιστος κατηναλίσκετο.

Διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἄρθρου 374 τίθεται τέρμις εἰς τὰς ἀτελεσιτέλους διχογνωμίας τῆς νομολογίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὀρθοδοσίας ὅταν ἡ ὀρίζουσα ταύτην ἀπόφασις τάσση καὶ τὰς συνεπείας, καθορίζεται δὲ ὅτι, ὑποβληθεῖσιν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀντιρρήσεων, αἱ συνέπειαι τῆς ἀποφάσεως ματαιοῦνται, ἀνάγκη δὲ νὰ ἐκδοθῇ ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων ἀπόφασις, μεθ' ἣν καὶ μόνον θεωρεῖται ὀριστικῶς λελυμένη ἡ ὑπόθεσις.

Τὸ 2ον ἐδ. τοῦ ἄρθρ. 516 συμπληροῦται διὰ τῆς διατάξεως καθ' ἣν τὸ δικόγραφο τῆς ἐφέσεως δύναται νὰ κοινοποιηθῇ καὶ εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς δίκης ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ δι' ἐφέσεως προσβληθεῖσα ἀπόφασις καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ διορισμὸς τοῦ πληρεξουσίου ἐγένετο ἐπ' ἀκροατηρίου, ἐν ἧ δὲ περιπτώσει διωρίσθησαν πλείονες, ἀρκεῖ ἡ εἰς τὸν ἓνα κοινοποίησις. Αἱ διατάξεις αὗται ἐκτείνονται καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἀνακριτηρίου.

Τὸ ἄρθρον 552 τροποποιεῖται ἐν μέρει, ὀριζομένου ὅτι ὁ δικαστὴς δύναται νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ, οὐδὲ νὰ καταστήσῃ ἀντικείμενον ἀποδείξεως ἐνστάσεις ἃς κρίνει ὡς προφανῶς ἐκ πνεύματος στρεψοδικίας προτεινομένας.

Προστίθεται εἰς τὸ ἄρθρ. 885 ἡ ἐξίφρασις τοῦ ἀκατάσχετου τῶν οἰκιακῶν ἐπιπέλων καὶ σκευῶν, εἰς ἃ δὲν περιλαμβάνονται τὰ ἐκ πολυτίμων μετάλλων. Κατ' ἐξίφρασιν εἰς τὸ ἀκατάσχετον τοῦτο δὲν ὑπόκειται ὁ ἐκμισθωτὴς διὰ τὰς ἐκ τοῦ μισθώματος ἀπαρτιθέσεις.

Διὰ τῆς τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 921 ὀρίζεται, ὅτι ἡ εἰς χεῖρας τρίτου ἄνευ ἐγγράφου ἢ ἀδείας Προέδρου κατάσχεσις εἶνε αὐτοδικαίως καὶ ἀπολύτως ἄκυρος, κατὰ δὲ τῆς κατάσχεσεως τῆς ἀδείας τοῦ Προέδρου ἐπιβληθείσης ἐπι-

τρέπονται ἀντιρρήσεις ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Προέδρου. Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ εἰς χεῖρας τρίτου κατάσχεσις ἐπεβλήθη ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγράφου, ὀρίζεται, ὅτι ὁ ἐπιβάλων ταύτην δανειστής ὑποχρεοῦται ἐντός πέντε ἡμερῶν νὰ προσαγάγῃ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τὴν κατασχετήριον μετὰ τοῦ ἐγγράφου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐπεβλήθη ἡ κατάσχεσις, ὁ δὲ Πρόεδρος δικαιοῦται νὰ διατάξῃ τὴν ἄρσιν ταύτης ἢ νὰ ἐπιβάλλῃ ἀνάλογον ἐγγύησιν καὶ ταῦτα πάντα μετὰ πρόσκλησιν ἢ ἄνευ τοιαύτης τοῦ ὀφειλέτου.

Τὸ ἄρθρ. 928 συμπληροῦται, ὀριζομένου ὅτι ὁ παρ' ὧ ἡ κατάσχεσις τρίτος δικαιούται νὰ ὑποβάλλῃ τὴν δήλωσιν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τῆς κατοικίας του ἢ τοῦ τόπου τῆς κατασχεσεως.

Ἐν τέλει τὸ ἄρθρ. 980 συμπληροῦται διὰ τῆς διατάξεως καθ' ἣν ἡ περίληψις τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ ἀποτελεῖ τίτλον ἐκτελεστὸν κατὰ τε τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις ὀφειλέτου ὡς καὶ κατὰ παντὸς ἐξ οἰκισθῆποτε νομικῆς σχέσεως κατόχου ἔλλοντος τὰ δικαιώματά του παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, οὕτως ὥστε ἡ γνωστὴ δικαστικὴ περὶ παραλείψεως τῆς κατοχῆς καταργεῖται.

ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ

Κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης δημοσιευθέντα πίνακα, ἡ εἰς καταδικαίους δύναμις τῶν φυλακῶν ἐν τῷ Κράτει μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου 1906 ἀνήρχετο εἰς 5423, ἐξ ὧν πέντε εἰς θάνατον καὶ 147 εἰς ἰσόβια δεσμά.

Αἱ στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης»
εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Οὐδεὶς ὁ δυνάμενος νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι αἱ τροποποιήσεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας, περὶ ὧν εἰς ἄλλην στήλην, θίγουν τὰ κυριώ-

Αἱ μεταρρυθμίσεις τερὰ μέρη τοῦ νομοθετήματος τούτου εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ σημερινὴ κατάστασις, καθ' ἣν ἡρωισμὸς κατὰ κυριολεξίαν ἀπειτεῖται ὅπως ὁ διάδικος καταλήξῃ εἰς τελεσιδικίαν, μεθ' ἣν ἔπεται τὸ δεύτερον, ἐπίσης ἀκωνθῶδες στάδιον τῆς ἐκτέλεσεως. Ἐνεκᾶ τούτου αἱ ὑποβληθεῖσαι τροποποιήσεις εἶνε, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἀποτέλεσμα δημοσίας κορυφῆς τῶν τάλαιπωρομένων ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀτελευ-

τήτου στρεψοδικίας διαδίκων. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι εἶνε ἐπιτετραμμένον ἢ ἐγγυήσεως νὰ εἶνε τόσον βαθεῖα ὅσον ἀπειλεῖται εἰς δύο ἢ τρία σημεῖα τῶν δικαστικῶν νομοσχεδίων, διότι εἶνε μὲν ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ ὑποστῶσι μεταρρυθμίσεις αὐτοτελεῖς διατάξεις, μὴ συνεισφέροντι μετὰ τῆς ὅλης νομοθεσίας, ἐκτάκτως ὅμως παράτολμον, συνεπῶς δὲ καὶ λίαν ἐπικίνδυνον, αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται νὰ θιζῶσιν καὶ διατάξεις ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν ὁποίων ἀπειλεῖται ἀναστάτως ἡθεμῶν ὀλοκληρίων. Τὸν κίνδυνον τούτον διαβλέπομεν ἐν τῇ συμπληρώσει τοῦ ἄρθρου 980, καθ' ἣν ἡ περίληψις τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ἀποτελεῖ τίτλον ἐκτελεστὸν κατὰ τε τοῦ ὀφειλέτου καὶ κατὰ παντὸς τούτου ἔλλοντος παρ' αὐτοῦ τὰ δικαιώματά του. Πόσος τὰ μέλλοντα ἐκ τῆς καινοτομίας ταύτης νὰ ἀνακούψωσι ζήτηματα καὶ πόσοι οἱ ἐκ τούτων κίνδυνοι, οὐ μόνον τοῦ παρόντος δὲν εἶνε νὰ ὑποδειξώμεν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν ὄλως τὸ θεωροῦμεν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὸ ζήτημα ἀπασχολεῖ ἀπὸ μακροῦ τόσον τὴν ἐπιστήμην ὅσον καὶ τὴν νομοθεσίαν, οὕτως ὥστε τὰ διὰ μονοκονδυλιάς ἄρθρα εἶνε τὰ ἥττον κατάλληλα πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὀρθοτέρως λύσεως.

Εἰς ἐνεργείας ἀφορμὴν ἐχούσας ζήτηματα γενικώτερα, πολὺ σπανίως ἔχομεν συνειθίσει νὰ βλέπωμεν κινουμένους τοὺς δικηγόρους.

Οἱ Πειραιεῖς Καί εἶνε μὲν ἀδικηγόροι ληθῆς ὅτι τὸ ἀνακινήθην ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ τινων ἐβδομάδων ζήτημα τῶν δικολάβων εἶνε στενοτέρου πωρὸς κύκλου καὶ θίγει ἀμεσώτερον τὰ ἴδια συμφέροντα, ὅπως δὴποτε ὅμως τὸ φαινόμενον δικηγορικῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργείας εἶνε ἀρκετὰ παρήγορον, ἐνεχεῖ δὲ συγχρόνως καὶ τὸ δίδαγμα ὅτι πολλὰ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σῶμα τῶν δικηγόρων ἀπὸ κοινοῦ συνεργαζομένων. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος μάλιστα τῶν δικολάβων Πειραιεῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ γνώμη ἡμῶν εἶνε ἔκτοτε ἐκπεπραγμένη, δευτέρα γνώμη δὲν χωρεῖ, εὐχῆς δὲ ἔργον θὰ ἦτο ἂν ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἐλαμβάνετο γενικώτερα περὶ τοῦ ζητήματος μέριμνα, ὅπερ ἀρκετὰ πρακτικῶς χειρίζεται σήμερον ὁ δικηγόρος κ. Π. Ἐρμανωλίδης.

Ἄν ὑπάρχῃ νομοσχέδιον ὅπερ καθ' ἡμᾶς, ἅμα τῇ ὑποβολῇ, ἐπεβάλλετο αὐτοστιγμῆν νὰ μεταστρέπετο εἰς νόμον, τοῦτο εἶνε τὸ ὑπὸ τῶν κ. ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ὑποβληθέν, καθ' ὃ κηρύσσονται ἀκατάσχετα τὰ οἰκιακὰ ἐπιπλα καὶ σκευή. Ἀπανθρωπότεραν δικαστικὴν ἐνεργεῖαν ἐκείνης, καθ' ἣν κουστωδία μακρότερων καὶ δικαστικῶν κλητῆρων καὶ δημοκριτικῶν πα-

ΑΛΦΡΕΔΟΥ Ι. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ
Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

Η ΣΩΡΕΙΑ

ΤΩΝ ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΩΝ ΚΩΛΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Η ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὡς πρὸς τὸ ἐκ τοῦ ὑφεστώτος ἤδη ἐτέρου νομίμου γάμου κώλυμα λαμβάνεται οὐχ ἥττον ἐν ταῖς νομοθεσίαις πρόνοια καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀφανείας (Verschollenheit) τοῦ ἐτέρου τῶν συζύγων. Ποικίλων ἐν ἐκάστη νομοθεσίᾳ ἀριθμὸς ἐτῶν ἔχει καθορισθῆ, ὅπως διὰ δικαστ. ἀποφάσεως, μετὰ πάροδον αὐτῶν, ὁ περὶ οὗ οὐδεμία ὑπάρχει εἰδησις ἀνακηρύσσεται [ὡς] ἀφανῆς (déclaration d'absence, προβλ. Gode civil Français Art. 112-114) τῇ ἀνακηρύξει δὲ ταύτη συνέπεται καὶ ἡ αἰτήσις τοῦ ἐνδιαφερομένου κήρυξις ὡς

διαλελυμένου τοῦ δεσμοῦ τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τοῦ ὡς τεθνεώτος λογιζομένου ἐτέρου τῶν συζύγων. Τὸ ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς θρησκείας κώλυμα γάμου (οἶον μετὰζῦ χριστιανῶν καὶ μὴ τοιούτων) ἠθασσον ἢ βράδιον τείνει νὰ ἐκλείψῃ δύναμι τῆς προόδου τάσεως τῶν πολιτειῶν, τὸν μὲν γάμον ν' ἀνακηρύξωσιν ὡς πολιτικὸν συναλλάγμα (contrat civil), τὴν δὲ διαφορὰν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων ἐκάστω τῶν πολιτῶν ὡς τελεῖται ἐπουσιώδη παράγοντα, μηδελίαν συνεπαγόμενον ἀστικὴν ἀνικανότητα πρὸς σύναψιν οἰκισθῆποτε ἐνόμου δικαιοπραξίας. ἐν αἷς καὶ ὁ γάμος. Ἄλλως ἢ διὰ τῶν θεμελιωδῶν νόμων ἀπάντων τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν (προβλ. καὶ Ἑλλ. Συντάγμ. τοῦ 1863 ἄρθρ. 1-3 καὶ ἐπόμε.) ἀναγνωρίζομένη ἰσότης τῶν πολιτῶν πρὸς τὸν νόμον θὰ καθίστατο ἰδανικὴ καὶ ἐν μέρει ἐστερημένη πραγματικῆς ὑποστάσεως. Ὁ ἀπὸ 21 Δεκ. 1867 θεμελ. Αὐστρ. Νόμ. (Ueber die Rechte der Staatsbuerger) ἐξασφαλίξει ἐν ἄρθροις 14-16 καὶ ἐπόμε. τὴν πλήρη πρὸ τοῦ νόμου ἰσότητά ἐκάστω τῶν πολιτῶν οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπάντων τῶν νομίμως ἀναγνωρισμένων θρησκευμάτων,

μὴ ἀναγνωρίζομένων μετὰζῦ αὐτῶν οὐδενὸς θρησκευματος ἢ δόγματος ὡς προέχοντος ἢ δεσπόζοντος, ὡς ἐν Ἑλλάδι τοῦ Ἀνατ. ὀρθοδόξου δόγματος. Ὁ καθορισμὸς ἔθεν καὶ ἡ περιστολὴ τῶν προϋποθέσεων τοῦ γάμου—ὡς κατ' ἐξοχὴν δημοσίας τάξεως θεσμοῦ, ἠθικῶς δεσμοῦ καὶ παράγοντος τῶν κοινωνιῶν—εἰς τὰς φυσιολογικὰς καὶ ἠθικὰς οὐσιώδεις ἀναγκαιάς, καθ' ἃ προσεῖρηται, δὲν θὰ ἦ δυνατὸν ἐν τῷ μέλλοντι, εἰμὴ νὰ ἦ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀποκλειστικῆς διευθετήσεως τῆς νομοθεσίας τῆς Πολιτείας. Συνεπῶς § 64 Αὐστρ. Ἀστ. Κώδικος ἢ σύναψις γάμου δὲν ἐπιτρέπεται μετὰζῦ Χριστιανῶν καὶ μὴ τοιούτων (ἐτεροθρήσκων). Ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ ἐπεριελάθημεν νὰ εἰσαγάγωμεν καὶ ἐπιφυλασσόμεθα κατὰ τὸ ἐνὸν νὰ τμηρήσωμεν διὰ τε τὸ σύντομον καὶ τὴν σαφήνειαν τὴν ἀντίθεσιν τῶν ὄρων «ἐτεροθρησκοῖ» πρὸς «ἐτεροδόξοι», διὰ μὲν τοῦ πρώτου ἐνόουσιντες τοὺς διάφορα θρησκευματα, διὰ δὲ τοῦ τελευταίου, τοὺς διάφορα δόγματα τῆς αὐτῆς θρησκείας προσθεύοντες.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀθρήσκους καὶ τοὺς [κατὰ νόμον] ἐξομιομένους αὐτοὺς ὅπα-

δοὺς θρησκευμάτων ἢ δόγματων μὴ ἀπολυτῶν τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς πολιτείας, ὁ ἀπὸ 9ης Ἀπριλίου 1870 Εἰδ. Αὐστρ. Νόμος ἀριθ. 51 Φύλλ. Νόμ. Κρ. (Ueber die Ehen von Personen welche keiner gesetzlich anerkannten Kirche oder Religionsgesellschaft angehören etc) ὀρίζει τὰς διατυπώσεις τῆς πρὸ τοῦ ληξιάρχου πολιτικῆς τελεσεως τοῦ γάμου μετὰζῦ αὐτῶν. Καθὼ δὲ μετὰζῦ Χριστιανῶν καὶ μὴ τοιούτων ἀπαγορευομένων ὡς προείρηται (δυνάμει § 64 Αὐστρ. Ἀστ. Κώδ.) τῶν γάμων, εἴθε καὶ ἐπεκράτησε νὰ τελεῶνται μὲν οὗτοι μετὰζῦ αὐτῶν πολιτικῶς, ἀλλὰ μετὰ προσηγήθησαν μετὰστασιν τοῦ χριστιανοῦ μελλονόμου, διὰ δὴλώσεώς του περὶ τούτου εἰς τὴν κεντρικὴν ἐπιχώριον πολιτικὴν ἀρχὴν (politische Landesstelle), αἰτήσεώς του περὶ διαγραφῆς ἀπὸ τῶν καταλόγων τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἐν ᾧ τῶς ἀνήκε δόγματος, καὶ κατατάξεώς αὐτοῦ συνήθως μὲν ἰδίᾳ ἐν τῷ συνδέσμῳ μετὰζῦ τῶν ἀθρήσκων (Confessionslosen), ἢ μετὰζῦ τῶν ὀπαδῶν τῆς θρησκείας τοῦ ἐτέρου μὴ χριστιανοῦ συζύγου, ἂν αὕτη ἀπολαύη ἤδη τῆς ἀναγνωρίσεως

ρέδρων εισβάλλει, εν ονόματι του νόμου πάντοτε, εις τας μικράς των άστων οικίας και αποσπάζει από τας γωνίας τούτων ότε την εις εσωρούρα προίκα της θυγατρός του άτυχήσαντος οφειλέτου οικογενειάρχου και άλλοτε αυτήν την συζυγικήν κλίνην και ό,τι άλλο τιμαλφές η μη άντικείμενον με τó όποιον άνκμνήσεις όλοι της οικογενείας συνδέονται, ήμεις τουλάχιστον ούτε να φροντασθώμεν δυνάμεθα. "Ετι" δέ μάλλον πρόπει να άπρηθή τις πώς μέχρι της σημερινόν δέν κατηγήθη τó άκατανόητον του δανειστού και επί των επίπλων άκόμη δικαιομα, όταν άνκλογισθή ότι τó εκ της άφαιρέσεως και άναγκαστικής αυτών έκποιήσεως κέρδος αυτού είνε πάντοτε, έκτός σπανιωτάτων εξαίρέσεων, ίσον προς τó μηδέν, άφού, σχεδόν πάντοτε, τó εκ τούτων άνάξιον λόγου κατά ποτόν έκπλειστηρίασμα ούδó τά έξοδα της κτασχέσεως και της διαδικασίας του πλειστηριασμού και του πινάκος της κτατάξεως καλύπτει.

"Εν τινι πρωινή εφημερίδι έδημοσιεύθη μακρά διακριθή ύπερακμυνομένη των ένεργειών της είσαγγελικής και άνακριτικής άρ-

Εποπτεία και έλεγχος χής επί του έπεισοδίου της

προφυλακίσεως πολίτου τινός υπό των κ.κ. Δ. Αντωνιάδου ώς Είσαγγελέως και Η. Σάκκη ώς άνακριτού, δι' ήν και εν τώ τύπω και εν τή Βουλή άρακτός έγένετο λόγος. Δέν εξετάζομεν ένταύθα ούτε την νομικήν όρθότητα του ζητήματος ούτε την κοινωνικήν άποψιν της ύποθέσεως. Και τó πρώτον παριστά, ώς μη ώφελε, λόγω της φύσεως της ύποθέσεως, έναντιότητα σκέψεων και γνώμων δύο υπάλλήλων δικαστικών άρχών, όπερ σημαίνει ότι πάντως ή μία εξ αυτών εύρίσκεται εν τώ άδίκω και τó τελευταίον, τó τον πολίτην άποβλέπον, παρουσιάζει είδεχθή και αξιολογήσαν δι' ευνουόμενον κράτος είκόνα και ύπανοίγει πτυχάς άνακιδούσας άναθυμιάσεις.

Κυρίως, έκείνο όπερ δέν δυνάμεθα να άποκρύψωμεν, είνε ή έντύπωση, ήν παρήγαγεν ήμιν τó εν είδει ύπεραπολογίας δημοσίευμα έκείνο του πρωινού φύλλου Μία ποιή ήστω και πειθαρχική δεκαδράχμου προστίμου, άνετίναξεν ώς δήγμα έχίδνης τους ένδιαφερομένους και είνησε τά νεύρα και την μνήν αυτών και δι' μέχρι σημείου ώστε να άποπειρώνται να παραστήσωσι διά του τύπου όλόκληρον Συμβούλιον άνωτέρου δικαστηρίου παρασυρόμενον εις την άδικίαν και μάλιστα εις την τιμώρησιν δύο δικαστικών λειτουργών, ενός είσαγγελέως και ενός άνακριτού υπό της οίονοι γενικής Γραμματείας ενός ύπουργείου" ώς λέγει ή διακριθή.

Χωρίς να θέλωμεν να μεμφώμεν ή να άδικήσωμεν συγκεκριμένως τους

τιμωρηθέντας δικαστικούς, φρονταζόμεθα όποίον και όπόση επίδρασιν άσκει επ' αυτών μία τιμωρία ή και πειθαρχική καταδίωξις εκ μέρους της άνωτέρας άρχής. Και άγόμεθα εις την παράδοξον ίσως σκέψιν και επιθυμίαν, ή επίδρασις αυτή να περιελάμβανεν υπό τó κράτος αυτής όσον τó δυνατόν μεγαλείτερον άριθμόν δημοσίων λειτουργών εις τας χειρας των όποιών έχει ή πολιτεία εμπιστευθή την τιμήν, την έλευθερίαν, την ήσυχίαν, την ιδιοκτησίαν των πολιτών. Η έποπτεία και ό έλεγχος, προσηκόντως ένασκούμενα, αποτελούσι σπουδαίαν έγγύησιν προσεκτικής και ευσυνειδήτου, άν μη τελείας διαχειρίσεως της άνακτεθειμένης εις τους δημοσίων λειτουργούς ύπηρεσίας. "Όσο δέ σπουδαιότερα είνε ή ύπηρεσία αυτή, τόσο επιμελέστερον, αυστηρότερον, συχνότερον δέον ασκήται ή επίβλεψις. Παράδειγματα άπτά, άποτελεσματικά τοιούτου έλέγχου ούτε μάς παρέσχον ούτε μάς παρέχουσιν αί προϊστάμενοι δικαστικοί άρχαί. "Αρά γε τόσο σπανίως παρίσταται άνάγκη να άφουπνίζονται τά περί πειθαρχικής καταδίωξεως και τιμωρίας των δικαστικών λειτουργών άρθρα του όργανισμού; "Θά τó ηυχόμεθα, χωρίς όμως να τó πιστεύωμεν.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΛΑΒΟΙ

Αξιότιμε κύριε Συντάκτα.

Προκειμένης σήμεραν συζητήσεως περί του άποκλεισμού των δικολάβων Πειραιώς, επάναγκες θεωρούμεν και ήμεις οι εν τοις Είρηνοδικείοις των Επαρχιών ταλαιπωρούμενοι δικηγόροι, να υποβάλωμεν θερμήν παράκλησιν τοις άρμοδίοις, ίνα τον επάρατον και όκληρόν, τον εξουτελιστικόν και όλως περιττόν πλέον θεσμόν των δικολάβων διαγραφώσιν ούτοι και εξαφανίσωσιν έντελώς εκ του όργανισμού των δικαστηρίων, διά τους εξής λόγους.

α.) Διότι είναι άτοπον και εξουτελιστικόν διά τους δικηγόρους, τους δαπανήσαντας την περιουσίαν των εις τά σπουδαστήρια και αξιωθέντας Πανεπιστημιακού διπλώματος, τους μοχθήσαντας παιδιόθεν εις μελέτας, να συναγωνίζονται με δικολάβους, των όποιών ή καταγωγή και προέλευσις δέν είνε τόσο τιμητική διά την Δικαιοσύνην, γνωστού όντος, ότι ως επί τó πλείστον, εις τους εν ταις επαρχίαις ναούς της Θεμίδος εισέρχονται κενοί των ύψηλών Νομικών γνώσεων, άνταγωνιζόμενοι δυστυχώς με δικηγόρους παντοπώλαι ή έμποροι πτωχεύσαντες, υπάλληλοι παντός κλάδου άπολυθέντες, υπάξιωματικοί συνταξιούχοι, μικροί άναφορογράφοι χρηματίσαντες γραφεύς της Δημαρχίας και άποπεμφθέντες των σχολείων ως άνίκανοι, και άλλοι των άλλων βιοποριστικών επαγ-

γελμάτων και των γραμμάτων άπόκληροι και ναυαγοί.

β.) Διότι ούτοι είναι λίαν επίζητιμοί υπό πάσαν έποψιν και μάλιστα έπιστημονικήν, γνωστού όντος άφ' ενός ότι οι δικηγόροι, συναγωνιζόμενοι με τοιούτους υπό πάσαν έποψιν άμορφώτους, ούτε τας γνώσεις των δι' έπιστημονικών συζητήσεων αυξάνουσιν ούτε τον ζήλον προς μελέτην έχουσιν ενόσω έλλείπει ή συναδελφική άμιλλα, και άφ' έτέρου ότι οι δικολάβοι πλημμελώς ύπερασπίζονται τά συμφέροντα των πελατών του.

γ.) Διότι εν τή ταλαιπωρία των ταύτη οι δικηγόροι δέν άμείδονται έπαρκώς, ούτε μέχρι των νομίμων δικαιωμάτων, καίτοι ούδένά άλλον πόρον οικονομίας έχουσι, γνωστού όντος ότι οι άνταγωνισταί προσφέρουσι την υπεράσπισιν εις την ε'υτελεστάτην άμοιβήν, άδιφοροούντες διά την άπολαυήν, διότι, ως εիրηται, τó δικολαβείν δέν είνε τó κύριον βιοποριστικόν επάγγελμα αυτών, όπερ άνέλθον ίνα περιβληθώσι την δικηγορικήν έσθήτα και προσωσώσιν ούτω την ήθικην ύπόληψιν, ήν άπόλεσαν ναυαγήσαντες εξ άμελείας των ή εκ τύχης εις άλλα έργα, εξ ου όμως ζήμιούνται και καταστρέφονται οι δικηγόροι, καθ' ών έγκληματεί ή πολιτεία μη θεραπεύουσα τó κακόν, άποκλείουσα τους δικολάβους γενικώς.

δ.) Διότι ό λόγος, δι' όν ό άπρηχαιωμένος Νόμος επέτρεψε τó δικολαβείν εξέλιπε πλέον καθ' όν χρόνον έγένετο ό Νόμος ούτος ούδεις δικηγόρος ύπηρετεί εις τά Είρηνοδικεία των Επαρχιών, εν ώ σήμεραν εις άπαντα σχεδόν ύπηρετούσι πολλοί τοιούτοι. Ούτε είναι επάναγκες πλέον να διορισθώσι πέντε δικηγόροι εις τó Είρηνοδικείον ίνα άποκλεισθώσι οι δικολάβοι, διότι όταν έγένετο ό Νόμος ούτος τού άποκλεισμού των δικολάβων διά των πέντε δικηγόρων έκαστον Είρηνοδικείον είχε τότε μεγάλην περιφέρειαν, εντός της οποίας ούδεις δικηγόρος ύπηρεχεν, εν ώ σήμεραν εντός της περιφέρειας ταύτης έχουσι συστηθή δύο και πλείονα Είρηνοδικεία, εις τά όποια ύπηρετούσιν εν όλω ούμόνον πέντε αλλά δέκα και πλείονες δικηγόροι.

Τούτων ένεκεν παρακαλούμεν κ. Συντάκτα όπως ύψώσητε φωνήν διά της «Δικαιοσύνης» προς τους άρμοδίους, και προς τους άπανταχού του Κράτους κ.κ. συναδέλφους ίνα δια ταχείας και άποτελεσματικής ένεργείας άποκλεισθώσιν έντελώς οι δικολάβοι των δικηγορικών έργων προς άνύψωσιν του δικηγορικού κλάδου και εν γένει: του γοήτρου της ανά τά Είρηνοδικεία δικαιοσύνης, ούμην δέ και αυτης της κοινωνίας, άπαλλασσομένης έλκους επαχθούς, διότι θά ύπερασπίζονται τά συμφέροντα των διαδίκων Έπιστήμονες, και διότι οι άπόκλη-

ροι και ναυαγοί των διαφόρων βιοποριστικών έργων δέν θά εύρίσκωσι πλέον άσυλον εις τά δικαστήρια, άφ' ών πόρρω απέχουσιν ως άνίκανοι και άκατάλληλοι, αλλά θά επιδίδωνται εις έργα όμοια της φύσεως και κλίσεως των και ούχι εις έργα δικηγορικά προς τά όποια άν είχαν κλίσην, ώφειλον να εξακολουθήσωσι τά γραμματικά και την έπιστήμην ίνα γείνωσι δικηγόροι.

Αποφασίζουσα δέ ή πολιτεία την διόρθωσιν του κακού τούτου ούδεμίαν δυσκολίαν θά άπαντήση ως προς τó ζήτημα του να μη εύρίσκωσιν οι διάδικοι δικηγόρους εις τά ειρηνοδικεία να άναθέτωσι την υπεράσπισιν των ύποθέσεων των δια τους εξής λόγους: α') διότι, ως εիրηται, δικηγόροι εύρίσκονται εις όλα τά ειρηνοδικεία και πλέον ή και ελάσσονες των πέντε, β') διότι είναι άνάγκη ως εκ της αυξήσεως των ειρηνοδικείων να όρισθή ή περιφέρεια ή δικηγορική μεγαλύτερα, συμπεριλαμβάνουσα τά δύο ή και τρία γειτνιαζόντα ειρηνοδικεία, έκτός των ειρηνοδικείων των νήσων, αίτινες δέν έχουσιν την συγκοινωνίαν εύκολον και γ') διότι έκάστη επαρχία δύναται άριστα να άποτελέση δικηγορικήν περιφέρειαν, καθ' όλα τά ειρηνοδικεία αυτης, ή και όλόκληρος ή περιφέρεια εκάστου πρωτοδικείου, κανονιζόμενων των δικασίμων ήμερών των ειρηνοδικείων ούτως ώστε να μη συμπίπτη ή δικάσιμος εκάστου με την δικάσιμον ούδενός των άλλων.

Πεπιθότες ότι ή «Δικαιοσύνη» και άπαντες οι κ.κ. συναδέλφοι ένδιαφέρονται από κοινού διά τó ζήτημα τούτο, έχομεν δ' έλπίδας, ότι ταχέως θά εκλείψη ό άπρηχαιωμένος και άχρηστος ούμην δέ και επιβλαβής θεσμός των δικολάβων, παρακαλούντες συγχρόνως άπαντας τους κ.κ. συναδέλφους όπως ένώσωσι τας ένεργείας των προτεινάντες άλλα οιάδηποτε μέτρα και καταβάλλουτες πάσαν δυνατήν και άποτελεσματικήν ένεργειαν εις την παρούσαν έποχήν, καθ' ήν άπαντες οι κλάδοι της πολιτείας μεταρρυθμίζονται επί τó άγαθόν και τó βέλτιον.

Διατελώ μεθ' ύπολήψεως
Αύλωνάριον, 20 Ιουνίου 1906.
Π. Η. Έμμανουλίδης
δικηγόρος.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΜΑΣ
ΑΡΘΡΟΝ 145, ΕΔΑΦΙΟΝ 6

Προκειμένου περί επιδόσεως δικογράφων εις τους εν τή άλλοδαπή διαμένοντας ήμεδαπούς (ή ξένους, εάν ύπάρχωσιν αί περιπτώσεις των άρθρων 27 και 28) όσάκις ούτοι δέν έχωσιν άντίκλητον διορίση εν Έλλάδι ή όσάκις συντρέχωσιν

της πολιτείας. "Ο δ' από 20 Μαΐου 1874 Αυστρ. Νόμ. Αριθ. Φύλλ. 68 Νόμ. Κράτ. όρίζει: τó μόν, τίνες αί μέχρι της έποχής εκείνης θεωρηθείεν εν Αυστρία ως αί νομίμως άνεγνωρισμένα και ως εκ τούτου άλλήλας ίσα πρό του νόμου θρησκείαι και δόγματα, τó δέ, υπό τίνας προϋποθέσεις διά πράξεως του ύπουργού της Παιδείας και των Θρησκευμάτων προσομοίως δύνανται εν τώ μέλλοντι ν' άναγνωρισθώσιν επισήμως και έτερα θρησκευματα ή δόγματα μη τέως νομίμου άναγνωρίσεως άπολύοντα. "Ο Απόστολος Παύλος (πρόβλ. Α' προς Κορινθ. Έπιστ. Κεφ. Ζ' 12—16 «Εί τις άδελφός γυναικα έχει άπιστον, και αυτή συνευδοκεί οικείν μετ' αυτού, μη άφιέτω αυτήν και γνή ή τις έχει άνδρα άπιστον, και αυτός συνευδοκεί οικείν μετ' αυτής μη άφιέτω αυτόν. "Ηγιασαι γάρ ό άνήρ ό άπιστος εν τή γυναικι, και ήγιασαι ή γνή ή άπιστος εν τώ άνδρι: επει άρα τά τένα υμών άνάθατα έστι, νυν δέ άγια έστιν. Εί δέ ό άπιστος χωρίζεται χωρίζεσθω». — πρόβλ. ώςάκτως και προς Κορ. Β' Έπ. κεφ. ε' 14—17. «Μη γίνεσθε έτεροζυγούντες άπίστοις: τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη και άνομία; τίς δέ κοινωνία

φωσι προς σκοτός; τίς δέ συμφώνησις Χριστώ προς Βελιάλ; ή τίς μερίς πιστώ μετá άπίστον; τίς δέ συγκατάθεσις ναφ θεού μετá ειδώλων; υμεις γάρ ναός Θεού έστε ζώντες», συμβουλεύει την άποχήν από γάμου μόνον μετ' άπίστον, (ό έ. των μη άσπασμένων εισέτι την άληθή του Χριστού πίστιν, οίον των εθνικών, ειδωλολατρών κτλ.), τον δ' ήδη ύφαστάτα άνέχεται επί τή έλπίδι, ότι και ό άπιστος σύζυγος θέλει άσπασθή την άληθή του Χριστού θρησκείαν άπομύων την πλάνην. Εύθως ως εύρύτατα άρξάμενος να διαδίδηται ό χριστιανισμός έμίσησε και κατεδίωξεν ύπερ πάντα άλλον άμειλίχτως τον Ιουδαϊσμόν, εξ ου και ό μέγας Κωνσταντίνος, άπηγόρευσεν επί ποινηθ θανάτου τον μετá Ιουδαίων γάμον, ό δέ Θεοδόσιος βραδύτερον διά της από του έτους 388 διατάξεως αυτου (Lex 6. C., Th. [16,8]), μοιχείαν άπεκάλεσε τον τοιούτον γάμον: την διατάξιν ταύτην επανέλαβε και ό Ιουστινιανός εν Κώδικι. (L. 2 C. Th. [3,7], Lex 5. [9,7]).

Οί Ρωμαίοι μη άποδοκιμάσαντες τον μετá εθνικών γάμον, άπηγόρευσαν όμως επί ποινηθ θανάτου τον μετá μη ύψηκών

Ρωμαίων, καθό έχθρών της πατρίδος πρόβλ. Lex. 6. C. (1,9), Βασ. I. 1,38.

Η Ανατ. Εκκλησία και μετá τον Ιουστινιανόν εξακολούθησεν άποστρεφόμενη και άπαγορεύουσα τώ χριστεπωνύμω πληρώματι, ρητώς δ' από της Πενθέκτης Συνόδου τους μεθ' έτεροθρήσκων γάμους, δέν κατόρθωσεν όμως να επιβάλη την γνώμην αυτης και εις την κοσμικήν έξουσίαν, καθότι κατ' επανάληψιν θυγατέρες των Βυζαντινών αυτοκρατόρων συνήψαν γάμον και μετá μη χριστιανών (Σαρακηνών ήγεμόνων κτλ.)

Εντός των κόλπων του Χριστιανισμού άνεφύησαν πλείστα όσα θεμελιώδεις χριστιανικά διδασκαλία παρεκκλίνουσιν των δογμάτων της Ανατολικής Εκκλησίας, άποκληθεσικα δέ παρ' αυτης αίρέσεις, ήγουν διδασκαλία κατεγνωσμένα υπό των Συνόδων των Αγίων Πατέρων. Τούτων επιλαβόμενη εν έτει 692 ή εν Τρούλλω Σύνοδος, συμπληρούσα δέ τας διατάξεις των προκατόχων αυτης Συνόδων, εκήρυξεν άκυρον και άθετον πάντα προς αίρετικόν γάμον. Η πολιτική νομοθεσία όμως δέν εκώλυσε μεν τον γάμον των Ορθοδόξων προς αίρετικούς, εκήρυξεν όμως τους τε-

λευταίους τούτους εκπώτους πολλών δικαιωμάτων (οίον των στρατιωτικών αξιωμάτων, ικανότητος του μαρτυρεν κτλ.), — περί ών ιδε λεπτομερέστερον Κρασσα Οίκογ. Δίκαιον § 44 σελ. 77 εκδ. 1895.—Τους μετá των παρασυναγώνων ή των σχισματικών (όπως θεώρησε και τους Καθολικούς Λατίνους μέχρι της αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως τώ 1453, ούδέποτε εκώλυσεν ή Εκκλησία, απεναντίας μάλιστα υπέθαλψεν αίνα μη διά την ακρίβειαν όκηροτέρους αυτούς ποιήσωμεν εις τó προσέρχεσθαι τή καθολική εκκλησία) Ζωναρας Συντ. Δ' σ. 93.

Από του 1453 μ. χ. οι Δυτικοί, ως και δυνάμει άποράσεων των δύο εν έτει 1638 και 1642 εν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθεισών Συνόδων, οι τε Λουθηρανοί και Καθολιστάι, άνεκηρύχθησαν αίρετικοί, και ό μετ' αυτών γάμος επί τή βάσει του μνησθέντος κανόνος της Πενθέκτης άπηγορεύθη. "Ο από 10 Αύγ. 1861 Έλλην. Νόμος [περί μικτών γάμων] άναγνωρίζει κατ' άρχήν θεμιτους τους μικτους γάμους, ήγουν τους τελεσθέντας μετáξύ όρθοδόξων και τίνος των εις τας λοιπάς χριστιανικάς θρησκείας

αί διατάξεις του άρθρ. 189 της Πολιτ. Δικον., τουτέστιν είνε αναγκαία ή αυτοπρόσωπος εμφάνισις των διαδίκων εν τῷ δικαστηρίῳ, γίνεται ή επίδοσις εἰς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ ἐκκρεμῆς ή δίκη, ὑποχρεούμενον τάχιστα νά πέμψῃ τὸ εἰς αὐτὸν παραδοθέν ἔγγραφον πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείων, ὅπως ἀποσταλῆ περαιτέρω (ἀρθ. 145, ἐδάφ. 6).

Ἐνῶ ὁ νομοθέτης μας ἐκφράζεται σαφῶς ἐν τῷ μνησθέντι ἄρθρῳ πῶς δεόν νά γίνηται ή επίδοσις εἰς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντας, ἀποφεύγει νά μάς ἀναγράψῃ τὴν εὐθύνην τῶν ἀρμοδίων, ἐν τῇ περιπτώσει δὲν ἀποσταλῆ τάχιστα εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν τὸ μνησθέν ἔγγραφον πρὸς ἐπίδοσιν εἰς τὸν ἐκεῖ διαμένοντα διάδικον, ὅπως λάθῃ γνώσιν αὐτοῦ.

Δυνατὸν δὲ νά συμβῶσι τὰ ἐξῆς: νά ἀποσταλῆ μὲν παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείων, ὅπως ἀποσταλῆ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν τὸ ἐπιδοθέν αὐτῷ ἔγγραφον νά παραμεληθῆ ὅμως ὑπὸ τοῦ μνησθέντος Ὑπουργείου ή ἀποστολῆ του, ή νά ἀποσταλῆ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν πρὸς τὸν οἰκεῖον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλληνα πρόξενον ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δεόντα διὰ τὴν ἐπίδοσιν, νά ἀμελήσῃ δὲ οὗτος αὐτὴν ή νά παραδοθῆ ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος πρόξενου εἰς τὸν κλητῆρα τοῦ πρόξενείου τὸ δικόγραφο, νά παραμελήσῃ δὲ οὗτος τὴν ἐπίδοσιν ή νά παραμεληθῆ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως ή ἀποστολῆ τοῦ ἐπιδοθέντος αὐτῷ δικογράφου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ οὕτω καταστῆ ἀδύνατος ή ἔγκλιτος ἀποστολῆ περαιτέρω.

Οἰονδήποτε ὅμως ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἂν συμβῆ, ὁ καθ' οὗ ή κοινοποιήσις διάδικος δυνατὸν νά ὑποστῇ ζημίαις ἐκ τῆς μεγάλης καθυστέρησεως. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ προκειμένον ἐδάφιον 6 τοῦ ἀρθρου 145 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ ἀρθρον 193 τῆς αὐτῆς Δικονομίας μάς φανερώνει ὥστε νά μὴ ἐπιδέχεται καμμίαν ἀμφισβήτησιν ὅτι ή ἐναρξίς καὶ ὁ ὑπολογισμὸς πάσης δικαστικῆς ή νομίμου προθεσμίας διὰ τὸν καθ' οὗ ή κοινοποιήσις ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἡμέρας τῆς πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα κοινοποιήσεως τοῦ δικογράφου.

Συνέβη ποτὲ ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ὄρκον εἰς τινὰ ἐν Κρήτῃ διαμένοντα ἡμεδαπὸν καὶ ὀρίζουσα προθεσμίαν 30 ἡμερῶν πρὸς δόσιν αὐτοῦ (ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της) ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀρχαῖαις τῆς Κρήτης Εἰρηνοδικείου, νά ἀποσταλῆ μετὰ 4 μῆνας εἰς Κρήτην ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους.

Ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα; ὅτι ή ὑπόθεσις ἀπωλέσθη· διότι, καὶ πολὺ φυσικὰ, κατὰ τὸ ἀρθρον 355 τῆς Πολ. Δικον.

τὸ θέμα τοῦ ὄρκου ἐθεωρήθη ὡμολογημένον ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ή κοινοποιήσις, παρελθούσης τῆς προθεσμίας (30 ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα).

Ἡ προθεσμία ἤρχισεν ἀπὸ τῆς εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἐπίδοσεως, ὡς ἐλέχθη, δικαστικῆ δὲ οὕσα δὲν ἠδύνατο καὶ νά παραταθῆ εἰμὴ διὰ σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς τὸ παρ' ᾧ ή ἐκκρεμῆς δίκη δικαστήριον, πρὸ τῆς λήξεως ὅμως τῆς τεταγμένης προθεσμίας, ὅπερ ἐνταῦθα δὲν ἠδύνατο νά συμβῆ, τῆς προθεσμίας παρελθούσης ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου ἄνω γεγονότος πρὸ 3 μηνῶν.

Καὶ ποῖα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θέλουσι χορηγηθῆ τῷ ἀδικηθέντι μέσα πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς προξενιθεῖσης αὐτῷ ζημίας, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ θεμελιώδες ἀξίωμα τῆς Πολιτ. Δικονομίας audiatur et altera pars δὲν ἔσχεν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἐδικάσθη ὁ καθ' οὗ ή κοινοποιήσις πράγματι ἀνήκουστος;

Ἡ μόνη ἀπάντησις εἶνε ὅτι, ἐὰν μὲν τὸ λάθος τῆς καθυστέρησεως τῆς ἀποστολῆς ἔγκειται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὑπαλλήλου ή προξενου, ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ ή τοῦ ἰδίου ἀμελήσαντος ὑπουργικοῦ ὑπαλλήλου ή προξενου (ἀφοῦ δὲν ὠφελεῖται τὸ δημόσιον ἵνα ἐναχθῆ κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν δυστυχῶς νομολογίαν μας) θέλει εἶσθαι τὸ μόνον ὑπερασπίσεως μέσον, εἰς δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ εἰσαγγελέως ή τοῦ κλητῆρος τοῦ ἑλληνικοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρόξενου (ἐνεργοῦντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου δικαστικῶς) μόνον ἀγωγή κακοδικείου θέλει χωρήσῃ ἐναντίον των (ἀρθρ. 56 Πολ. Δικ.).

Οἰονδήποτε ὅμως καὶ ἂν συμβῆ ἐκ τῶν ἄνω νέος δικαστικὸς ἀγὼν καὶ δύσκολος θέλει εἶσθαι καὶ ἀμφίβολος κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀναλόγως τῆς φερεγγυότητος τῶν ἐναχθησομένων ὑπευθύνων ὡς ἄνω προσώπων. Τοῦτου ἐνεκεν μετὰ συμπαιθείας βλέπει τρίτος τις τὸν λαβόντα γνώσιν τῆς ἐπιβαλλούσης αὐτῷ ὄρκον ἀποφάσεως ἀκαίρως ἐξ ὑπαιτιότητος ἄλλων, ἀδυνατοῦντα νά ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν, πνιγόμενον ἐν τῷ δικαίῳ του (ἀφοῦ κατ' οὐσίαν ἔχει δικαίον) καὶ παλαίοντα δι' ἀναγκαστικῶς μόνον στρεψοδικίον ἐφέσεως νά παρατείνῃ ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὴν βεβαίαν ἀπώλειαν τῆς εἰς βάρος του ἀποληξάσης δίκης, ἀναβάλλοντα ἐπὶ τινὰ καιρὸν τοῦ τελείως ἔστιν ὅτι ὑλικῶ ἰσχυρὰ τῆς δίκης ἐν τῷ ὀποίῳ εἶχε φθάσει διὰ τῆς μελλούσης δόσεως τοῦ ὄρκου, νά ἀρξῆται ἀπὸ τοῦ Α' πάλιν διὰ τῆς ἐγέρσεως κατὰ τῶν ἀδικησάντων ὑπευθύνων ἀγωγῶν περὶ ἀποζημιώσεως, Κύριος δὲ οἶδε ποῖον θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ ἀμφίβολου νέου δικαστικοῦ ἀγῶνος ὃν δίκην παγίδος τοῦ ἔστησε

αὐτὴ ή Νομοθεσία μας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων νομίζω ὅτι μαζὺ μὲ τὰς τύσας μελετωμένους μεταρρυθμιστικὰς πράξεις ὑπὸ τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος τῆς Βουλῆς ἐπὶ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικον. δὲν θέλει εἶσθαι ἄσκοπος καὶ ή μεταρρυθμισίς ἐπὶ τὰ κρείττω τῆς ἄνω διατάξεως.

Βεβαίως δὲν ζητοῦμεν νά ἐπαναφέρωμεν τὴν ἐποχὴν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καθ' ἣν κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην τὸ ἔγγραφο ἐκοινοποιεῖτο πρὸς τὸν ἀντίδικον ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐνδιαφερομένου διαδίκου σὺν τῇ προσυπογραφῇ δύο μαρτύρων, νομίζομεν ὅμως ὅτι μεταρρυθμισίς τοῦ ἄνω ἐδαφίου 6 τοῦ 145 τῆς Πολ. Δικον. εἶναι ἀναγκαία χάριν αὐτοῦ τοῦ ἠθικοῦ συμφέροντος τῆς πολιτείας, διότι ὁ βλέπων ὑπὲρ ἑαυτοῦ οὐσιαστικῶς τὸ δικαίον καὶ διὰ τῆς κοινῆς συνειδήσεως πανθομοιοῦμενον, τύποις δὲ μόνον ἐναντίον του, σπεύδει ἀντὶ νά ἀρξῆται νέου ἀβεβαίου δικαστικοῦ ἀγῶνος, νά ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς ἀδίκου προσκλήσεως τοῦ Νομοθέτου ὅπως ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τοῦ ἐπωφεληθέντος ἀντιδίκου του, σπεύδει λέγω νά μεταχειρισθῆ ἀθέμιτα μέσα καὶ νά γείνη ἠθικὸς αὐτοσυργὸς ψευδομαρτύρων περιουσιολογίας διαφόρων ψευδομαρτύρων βεβαιούντων ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐπεδόθη εἰς τὸν κύριον Εἰσαγγελέα τὸ δικόγραφο ὅπως ἀποσταλῆ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, αὐτὸς εὐρίσκειτο ἐν Ἑλλάδι καὶ συμφῶνως μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 793, 145 § 6, 541 καὶ 542 τῆς Πολ. Δικ. ἐν συνδυασμῷ ἔδει νά κοινοποιήθῃ πρὸς τὸν ἰδίον τὸ δικόγραφο καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα καὶ συνεπῶς ἀκύρως ἐγένετο ή επίδοσις. Ἄπ. Ἀρ. Πάγ. 412 τοῦ 1865.

Ἄλλικός Ν. Σιάτος
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΚΩΔΙΚΕΣ ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ

Ἐξεδόθη ὁ Β' τόμος τῶν Κωδίκων τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας τοῦ ἀεμινήστου Θ. Φλογαῖτου μετὰ νέαν ἐπεξεργασίαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Δημ. Ζαλοῦχου δικηγόρου καὶ ὑφηγητοῦ. Ὁ τόμος οὗτος ἐπιγραφόμενος ὀργανισμὸς τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας περιέχει τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τὸ Πηδάλιον, ἤτοι τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνας, τὸν Κανονισμὸν τῆς Βουλῆς, τὸς Ἐκλογικοὺς νόμους μετὰ τῶν σχετικῶν γνωμοδοτήσεων καὶ ἐγκυκλίων, τῶν τύπων καὶ τῶν ἀναγκαίων ὀργανῶν διὰ τοὺς δικαστικούς ἀντιπροσώπους, τοὺς νόμους περὶ προσόντων τῶν ὑπαλλήλων καὶ πάντας τοὺς γενικοὺς νόμους τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐνδὸς μόνον ὑπουργείου, τὰ σχετικά νομοτελεστικά Β. Διατάγματα, τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Ἐφεσίων, καὶ πλείστας ὅσας ἐπεξηγητικὰς καὶ διασαφιστικὰς σημειώσεις, ὥστε ἀποτελεῖ βιβλίον χρησιμώτατον καὶ ἐπιχρηστώτατον τοῖς νομικοῖς. Τιμῆται δραχ. 5,75 καὶ εὐρίσκειται παρὰ τοῖς κεντρικοῖς βιβλιοπωλείοις Ἀθηνῶν καὶ τοῖς ὑποπρακτορείοις τῶν ἐφημερίδων ἐν τῷς ἐπαρχίαις.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τῆς ὑπ' ἀριθ. 4320 (1906) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐκδοθείσης συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1905 ἀγωγῆς περὶ διαζεύξεως τοῦ Γεωργίου Μπιολάκη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, κατὰ τῆς συζύγου του Ἀναστασίας Γ. Μπιολάκη τὸ γένος Διάκου Μηνῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν.

Διὰ ταῦτα.

Δέχεται τὴν ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1905 ἀγωγήν. Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξύ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον καὶ συμφηρίζει μεταξύ τῶν διαδίκων τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουνίου 1906 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐτόθι τῇ 10 Ἰουνίου 1906.

Ὁ Προεδρεύων
ΑΝΤ. ΖΗΛΗΜΩΝ

Ὁ ὑπογραμματῆς
Γ. Παπαδημακόπουλος

Ὁ,τι ἀκριβῆς περίληψις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰουνίου 1906.

Ὁ πληρ. δικηγ. τοῦ Γεωργ. Μπιολάκη
Πέτρ. Θουβαῖος.

Ὁλόκληρον τὸ σύστημα Ῥωμαϊκοῦ Δίκου Windscheid κατὰ μετάφρασιν Α. Ἀργυροῦ, πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 40. Πᾶσα αἴτησις ἀπευθυντέα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Δικαιοσύνης» ή εἰς τὸν κ. Κ. Μπίρην δικηγόρον δόδος Πειραιῶς 39.

Τῆς Δικαστικῆς Ἐφημερίδος «Θέμις» πωλοῦνται οἱ τόμοι τῶν ἐτῶν 1, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 9. δεδεμένοι καὶ ἐν ἀρίστῃ καταστάσει. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῶν.

Μ. Γ. ΤΣΕΛΕΠΙΔΟΥ
Δικηγόρον ἐν Χίφ.

ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ
ή Εἰσαγωγή

Οἰκουμένικῷ Πατριαρχεῖῳ ἰσχύον
Κληρονομικὸν Δίκαιον.

Τεύχος ἐκ σελ. 72.—Τιμῆται δρ. 4.

Περὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς χρησιμότητος τῆς μελέτης ταύτης ἐδημοσιεύσαν ἱκανὰς κρίσεις ἐν τῷ προσηγομένῳ φέλλῳ ὃ ἐν Ἀθήναις διατηροῦσθε κ. Γ. Ν. Κεφάλαιος.

ΔΗΜ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ
Δικηγόρον ἐν Λαμῆ.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ
ΠΕΡΙ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ
ΗΤΟΙ

Ἐρμηνεία τῶν περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων Νόμων καὶ Β. Διαταγμάτων.

Τιμῆται δραχ. 2

Τύποις Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

ἀνηκόντων. Συνεπείᾳ ὅμως καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐντόνων παραστάσεων τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, φρονούσης ὅτι τὰ τε συμφέροντα τῶν ἐν Ἑλλάδι Καθολικῶν, ὡς καὶ ή στοιχειώδης ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ γόητρον αὐτῶν ὡς [τοῦ] εὐρύτατα καὶ δὴ ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ τῆς Ἑσπερίας κόσμῳ διαδεδομένου, καὶ ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένου δόγματος, προσεβάλλοντο διὰ τὸ ρηθέντος νόμου, προσεκλήθη ή κατάργησις αὐτοῦ διὰ νεωτέρου νόμου ἀπὸ 15 Ὀκτ. 1861, ὅστις δὲν προσεκήτησε, διὰ τὸ κύρος τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ συναφθέντων γάμων, τὸν ὄρον τῆς παρ' ἱερέως τῆς Ἀνατολ. Ὀρθ. Ἐκκλησίας τελέσεως αὐτοῦ, περὶ δὲ τῶν ἐφεξῆς ὀρίζει, ὅτι ἐπιτρέπεται ὁ γάμος μεταξύ ὀρθοδόξου καὶ οἰουδήποτε ἑτεροδόξου Χριστιανοῦ, τηρουμένων τῶν ὑπὸ τῆς Ἀνατ. Ὀρθ. Ἐκκλησίας περὶ τούτου ὀριζομένων κατὰ ταῦτα δὲ, ἀνεκαθεν ἐπεκράτησεν ἀπὸ τῶν Αὐτοκρατορικῶν ἔτι τοῦ Βυζαντίου χρόνων, ὡς ἐκ τῆς, ἐν τε τῇ Ὀρθοδόξῳ καὶ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, ταυτότητος τοῦ δόγματος περὶ τῆς φύσεως τοῦ γάμου, τὴν τε συμπράξιν αὐτῆς νά μὴ ἀρνήται ή ἡμετέρα Ἐκκλησία κατὰ τέλεσιν τοιούτων μι-

κτῶν γάμων, καὶ τὸ κύρος μικτοῦ γάμου, παρὰ Λατίνου μόνον ἱερέως ἱερολογηθέντος οὐδέποτε ν' ἀμφισβητήσῃ· ἐξ οὗ ὁ γάμος ἔγκυρος τυγχάνει, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐγνωσμένα, καὶ μὴ ὑπὸ ἱερέως τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας τελεσθῆ.

Ἡ συγγένεια εἶνε ή φυσικῆ ὃ ε. ἐξ αἵματος (ἐκ νομίμου ή μὴ γάμου, ή ἐκ τῶς γάμου), ή τεχνητῆ (ἰδία νομική), οἷαν ἀποκαλοῦμεν κατ' ἐξοχὴν, τὴν δι' ἀστικῆς πράξεως δημοιουργομένην, π.χ. τὴν εἰσποίησιν, τὴν υἰοθεσίαν, τὴν πνευματικὴν συγγένειαν, τὴν ἀγγιστεῖαν, τὴν τριγένειαν κτλ.

Ἐπὶ τῆς κατ' εὐθεῖαν γραμμῆν ἐξ αἵματος συγγενείας ἐπιβάλλεται ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως καὶ τῶν ἀρχῶν πάσης ἀνθρωπίνης ἠθικῆς ή ἀναγνώρισις τοῦ κωλύματος ἐπ' ἀπειρον, ἐπὶ δὲ τῆς ἐκπλαγίτου, ή τε εὐσχημοσύνης καὶ ή φύσεως ἐπιβάλλει πάντως τὴν ἐν τῷ δευτέρῳ βαθμῷ ἀποκώλυσιν τοῦ γάμου. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ—βαθμῷ—συνηγοροῦσι πάντως ἀρκοῦντως σπουδαῖοι λόγοι ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τοῦ κωλύματος καθότι μεταξύ πρώτου καὶ τρίτου βαθμοῦ, ἀπαξ μόνον συνετελέσθη ή δια-

σταύρωσις τῶν γενῶν, (ἀφ' οὗ οἱ διὰ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ πρὸς ἀλλήλους συνδεόμενοι ἔχουσι κοινὸς τοὺς γεννητορας), ή τὸσον ἀπαραίτητος διὰ τὴν φυσιολογικῶς ὑγιᾶ ἀναπαραγωγήν τοῦ γένους. Πρὸς τούτοις ὑπάρχει μεταξύ πρώτου καὶ τρίτου βαθμοῦ ή ἀνάγκη εὐπρεπειᾶς (respectus parentelæ) καὶ—τοῦθ' ὅπερ καίτοι ὀπωσδήποτε ἔττον σπουδαῖον τυγχάνει—ὁ φόβος τῆς συγχύσεως τῶν ὀνομάτων. Ὁ Γαλλ. Ἀστ. Κώδιξ (ἀρ. 164) παραφυλάσσει τῷ βιβαίεθι τῆς χώρας τὴν ἐξ ἀφορμῆς σοβαρᾶς ἀφεῖν ἀπὸ τοῦ κωλύματος ἐν τῷ 3ῳ ἐκ πλαγίων βαθμῶ. Κατὰ τὸν περιηγητὴν καὶ ἱστορικὸν Παυσανίαν (I. 7) οἱ βιβαίεθι τῆς Αἰγύπτου ἠδύνατο νά συζευχθῶσι μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν, ὃ δὲ Πλούταρχος (Ἀρταξέρξης XXVI) ἀφηγεῖται γεγονός, ἐξ οὗ δυνάμεθα νά σχηματίσωμεν εἰκόνα, μέχρι τίνος βαρᾶθρου ἐξαχρειώσεως δύναται νά ἐξίχθῃ κοινωνία τις ὑπὸ τοιοῦτον θεσμῶν. Ἀρταξέρξης ὁ Μνησίων συνεζεύχθη τὴν θυγατέρα του Ἀτόσσην, ἀλλ' ὁ υἱὸς τοῦ Ὀχρὸς ὑπεσχέθη εἰς τὴν ἀδελφὴν του ταύτην Ἀτόσσην, τὴν καὶ σύζυγον τοῦ πατρὸς του, νά τὴν συζευχθῆ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἐλπίζων

νά τὴν προσελκύσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ! Ἐν τοῖς ἱεροῖς βιβλίοις τοῦ Ζωροάστρου ὁ γάμος πατρὸς καὶ θυγατρὸς, ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, εἶνε ὁ μόνος ἀπολαύων τῆς εὐλογίας τοῦ οὐρανοῦ (πρὸβλ. Gans Erbrecht 1. 164). Καὶ παρ' ἄλλαις δὲ ἱστορικαῖς φυλαῖς ἀπαντᾷ ή ἐξουθενώσις αὐτῆς τῆς φυσικῆς αἰδοῦς, πλὴν ἰδίᾳ ἐν Ἀνατολῇ ἐτύγχανε θεμιτῆ ή μεταξύ συγγενῶν μῆξις (πρὸβλ. καὶ Ἀσσυρίους)· πλὴν βαρεῖα εἶπετο ή τῆς φύσεως (τιμωρία) νέμεσις. Βασιλικοὶ οἶκοι, ἀπὸ εὐρώστων ἀρχηγῶν ἀρξάμενοι, μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν των ἐν Ἀσίᾳ πρωιμώτατα φυσικῶς καὶ ἠθικῶς διεφθάρσαν, φέροντες ὅλα τὰ ἔγνη καὶ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα τοῦ ἐκφυλισμοῦ (degeneration). Αἱ αἰμοσταγεῖς δὲ παραδύσεις τοῦ οἴκου τῶν Λαβδακιδῶν δεόν καθ' ὀλοκληρίαν ν' ἀποδοθῶσι εἰς τὸ πρὸς τὰς τὸσφ στενάς ἐνώσεις ἀνάθεμα καὶ ἀπέχθειαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἥτις ἐν οὐσμικρῷ μέτρῳ ὀφείλει τὴν φυσικὴν εὐρωστίαν καὶ νοητικὴν ἀκμὴν της εἰς τὴν ἐξ ἀρχαίων τῶν ἐπὶ κίλην διασφύρασιν τῶν φυλῶν, τὴν ὑπὸ τῆς προσφόρου γεωγραφικῆς τοποθεσίας της εὐνοηθεῖσαν. (ἀκολουθεῖ).